

ligeledes således, at forældrene reelt er dem, som børnene ser mindst til i løbet af dagen.

Det er efter Fremskridtspartiets opfattelse ikke hensigtsmæssigt og faktisk ganske uansvarligt, og som den radikale ordfører ganske rigtigt sagde: Vi har kun en mor, der arbejder. Det er et system, som absolut ikke må fortsætte i alt for lang tid fremover.

Det er efter Fremskridtspartiets opfattelse vigtigt at sikre, at arbejdsmarkedet er så fleksibelt som muligt, så børnefamilierne får større muligheder for selv at disponere. Årsagen til problemerne er klart det alt, alt, alt for høje skatteniveau, vi har i Danmark.

OECD kom i 1997 med en opgørelse, som viste, at en dansk familie betaler godt 62 pct. af sin samlede indkomst i skat og andre afgifter. Det er og bliver verdens højeste skatteniveau, og det bevirker naturligvis, at begge forældre er tvunget på arbejdsmarkedet, hvis der skal være råd til at betale skat og de faste udgifter i øvrigt.

Det betyder, at forældrene er nødt til at aflevere deres børn i offentlige eller private institutioner det meste af dagen. Det er ikke godt for børnene – det tror jeg, vi alle sammen er enige om – og det er ikke godt for familierne specielt i børnenes første leveår.

Dette problem har alle som sagt erkendt, og derfor har der igennem mange år været en tendens til at kræve pasningsgaranti og flere og flere pasningsordninger, ligesom kravet om længere og mere fleksible åbningstider har været på dagsordenen. Problemet med de mange udvidelser af pasningstilbudene er imidlertid, at det betyder flere offentlige udgifter og dermed højere skatter, som igen betyder, at forældrene skal knokle endnu mere for at få økonomien til at hænge sammen, efter at skatten er betalt.

Spørgsmålet er derfor, om det er den rigtige vej, vi går. Spørgsmålet er også, om vi ikke skulle prøve at stoppe op og overveje en helt, helt anden løsning. For Fremskridtspartiet er det vigtigt, at vi giver børnefamilierne bedre økonomisk mulighed for selv at vælge, hvorledes de vil indrette deres familie, og dermed giver forældrene mulighed for at vælge at være mere sammen med børnene. Det opnår vi ikke ved endnu flere institutioner eller forskellige orlovsordninger, for det vil som tidligere nævnt kun betyde flere skatter, og at de, der arbejder, skal arbejde endnu mere, mens andre holder fri.

Den eneste farbare vej er markante skattelettelser, så børnefamilierne igen kan leve af én

indkomst og igen kan spare op til en fremtid som forældre. Hvis man har gjort det i bukserne, som mange børn gør en gang imellem, og får varmen og så opdager, at det hurtigt bliver koldt igen, ja, så skal man ikke fortsætte med det, der sker i bukserne, i håbet om at det virker. Man skal i stedet holde op med det og tage nye og tørre bukser på, og således er det også med det system, som vi her taler om.

Til sidst vil jeg sige, at den radikale ordfører ved at samtykke bekræftede, at man ønsker orlovsordningerne, at statsudgifterne til orlovsordningerne skal ned, og at man fremover ønsker, at det er arbejdsmarkedets parter, der skal betale. Her mener vi i Fremskridtspartiet, at det er og bliver usundt for erhvervslivet. Jo dårligere et erhvervsliv vi har, desto dårligere har også forældrene, lønmodtagerne, det på arbejdsmarkedet, og derfor skal vi forbedre erhvervslivets vilkår, og det kan også være medvirkende til at sætte flere i beskæftigelse. Det er ikke den rigtige vej, som Det Radikale Venstre ønsker, vi skal gå, ved at arbejdsgiverne nu skal til at betale for nogle orlovsordninger.

Jette Gottlieb (EL):

I Enhedslisten syntes vi, det var mægtig opmuntrende, da statsministeren i sin nytårstale proklamerede, at børnefamilierne skulle have bedre forhold. Men til proklamationer hører, at man fremsætter konkrete forslag, hvis det skal batte noget, og vil man noget, må man også omprioritere samfundets ressourcer til formålet, ikke fordi vi skal konkurrere om at sprede guld i et valgår, men der må altså penge til.

Ønskerne om uddannelse, job og økonomisk tryghed bliver for mange børnefamilier en modsætning til et andet stort ønske, nemlig ønsket om mere tid sammen med børnene, men det er ikke kun forældrene, der ønsker mere tid sammen med børnene. Hvis man spørger børnene, siger de det samme. Hvis man refererer til Børnerådets undersøgelse, hvor tusindvis af børn skrev tilbage, kan man se, hvad de skriver. Jeg vil give et par eksempler.

Eske på fem et halvt år siger: Jeg kunne tænke mig, at min far og mor havde fri fra arbejde klokken tolv eller klokken et, helst klokken tolv. Og Jeppe på 6 år skriver: Jeg vil gerne have lov til at sove længe og spise min morgenmad hjemme i stedet for i børnehaven, men det vil min mor ikke, for vi har ikke tid og det dér. Vi går nogle gange i skoven og spiser madpakker,